

A Fővárosi Ítéltábla a Kummer Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Giró Szász és Társai Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző: dr. Giró Szász János ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen személyiségi jog megsértése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. március 20. napján kelt 19.P.21.517/2018/23. számú ítélete ellen a felperes részéről 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg a Magyar Államnak 80.000 (nyolcvanezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a ... elnevezésű politikai párt elnöke volt 2018-ban. Az országgyűlési választásokra ebben az évben április 8-án került sor, a kampányidőszak 2018. február 17-én kezdődött. Az alperesi kormánypárt 2018. január 30-án sajtótájékoztató keretében mutatta be azt a választási plakátot, ami kampánya részét képezte. A plakáton a felperes más ellenzéki pártok vezetőivel és ...el együtt volt látható oly módon, hogy egy megbontott drótkerítés előtt állva, a kezükben drótvágót tartottak. A kép előterében pedig az „Együtt bontanák le a határárat” felirat szerepelt. A választási kampány során az alperes a plakátokat az ország számos pontján kihelyezte, szórólapokon az ország szinte valamennyi háztartásába eljuttatta.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a választási kampányban kihelyezett utcai plakátokon és a Magyarország területén terjesztett szórólapokon valótlanul állította a felperesről, hogy lebontaná a déli határra felhúzott határárat. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest elégtételadásra oly módon, hogy a vele szemben elkövetett jogsértésért az ítélet jogerőre emelkedését követő 8 napon belül levélben fejezze ki sajnálkozását és bocsánatkérését, továbbá jogosítsa fel a felperest arra, hogy ezt a levelet nyilvánosságra hozza. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1.000.000 forint sérelemdíj és ezen összeg után 2018. január 31-től a kifizetésig járó kamatok megfizetésére. Előadta, hogy a sérelmezett közlés, miszerint lebontaná a déli határra felépített határárat olyan vélemény, mely vonatkozásában politikai közszereplőként fokozott türeli kötelezettsége van. Ugyanakkor álláspontja szerint megalapozott vélemény csak való tényekből levont okszerű következtetés eredményeként jöhet létre. A felperes azonban soha nem tett

olyan nyilatkozatot, illetve az általa vezetett párttól vagy annak megszólalójától olyan nem hangzott el, amelyből okszerűen levonható lenne az a következtetés, ami a plakáton szerepelt. Az alperes manipulatív módon a lejárata szándékával közvetítette a nyilvánosság felé azt, hogy hivatalos álláspontjukkal szemben az illegális migrációtól védő déli határzár megszüntetésére törekednének. A közlés egyben sértő is, mert egy az aktuális közbeszédben kiemelten hangsúlyos témával kapcsolatos pálfordulást közvetít a terhére. Álláspontja szerint a közszereplőket terhelő tűrés kötelezettség nem terjed ki a hamis, akár véleményben bújtatott tényközlésre. Hivatkozott e körben a 7/2014. (II. 7.) AB határozat megállapításaira. Kiemelte, hogy valótlanságok állítása nem lehet a közéleti viták eszköze még véleménynyilvánításba burkoltan sem. Ez ugyanis alkalmas azon közbizalom aláásására, amely a politikai közszereplő számára a legfontosabb. A politikai közszereplőknek fokozott felelősségük is van a körben, hogy kellő alapossággal járjanak el a nyilvánosságnak szánt közléseik során. A sérelemdíj iránti igénye körében arra hivatkozott, hogy a jogsértés súlya kiemelkedő, mert az alperes célja nyilvánvalóan a felperes lejárata volt, azaz tudatosan követett el jogsértést. Az alperesi felróhatóság kapcsán a sérelemdíj magánjogi büntető szankció jellegét emelte ki. Hivatkozott több eseti döntésre is, amely a perbeli plakáton szereplő közléssel azonos sajtómegjelenések tárgyában született, és amelyek során a sajtótermékeket a bíróságok elmarasztalták.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes közszereplő. A perbeli plakát kampányidőszakban jelent meg, amely nem a felperes személye ellen irányult, az a politikai közbeszéd körében megszokott és elfogadott, a szabad véleménynyilvánítás keretei között megjelenő vélemény. A felperes a plakáton nem magánemberként, hanem pártvezetőként jelent meg. A felperes emberi méltóságát az ábrázolás nem sértette, kampányidőszakban az alperessel ellentétes véleményt vállaló politikai közszereplőként került megjelenítésre. A plakát a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény (Ve.) szabályainak megfelelő módon készült el és került felhasználásra. Üzenetet a felperes személyére, mint magánemberre nem tartalmaz. Hivatkozott arra is, hogy a felperes által vezetett politikai párt is tett közzé hasonló jellegű plakátokat. Hivatkozott arra, hogy a perbeli kampányidőszakban, illetve azt megelőzően a felperes részéről voltak olyan koalíciós törekvések, amelyek olyan pártokkal terveztek szövetséget, melyek köztudottan ellenezték a határkerítést. Hivatkozott olyan a felperestől származó nyilatkozatokra, amelyek szerint a felperes nem ellenezte volna kvóták alapján a bevándorlók szétosztását az Unió területén. Hivatkozott továbbá a 30/1992. (V. 26.) AB, valamint a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatokra.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Ismertette Magyarország Alaptörvényének VI. cikk (1) bekezdését, IX. cikk (1) és (4) bekezdését, az 1993. évi XXXI. törvényben kihirdetett, az Emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 10. cikk (1) és (2) bekezdését. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) és (2) bekezdését, a 2:43. § d) pontját, a 2:44. §-át, a 2:45. § (1) és (2) bekezdését. Ismertette továbbá a 7/2014. (III. 7.) AB határozat releváns rendelkezéseit. Utalt az 5/2015. (II. 25.) AB határozat egyes rendelkezéseire is. Rögzítette, hogy a kialakult bírói gyakorlat szerint közszereplők esetében közéleti részvételükkel összefüggésben a személyiségvédelem határai szűkebbek, személyiségi jogaik védelme háttérbe szorulhat a véleménynyilvánítás szabadságával szemben.

Úgy ítélte meg, hogy a 2018. évi választási kampánykörnyezetet kiélezett vetélkedés jellemezte. Az alperes kampányüzenete szinte kizárólag a bevándorlás kérdése köré összpontosult, melynek része volt a felperes által sérelmezett plakát. Az a felek között nem volt vitás, hogy az alperes véleményt nyilvánított a plakáton történő ábrázolással és felirattal. Az sem volt vitás, hogy a bevándorlás kérdésköre, a határzár kiemelt jelentőséggel bírt a választási időszakban. Mindezek alapján úgy

ítélte meg, hogy a felperes által sérelmezett közlemény vonatkozásában a bizonyíthatósági teszt alkalmazása nem merülhet fel. Az alperes kampányidőszakban nyilvánított véleményét, ezért azt a közszereplők egymás közötti kontextusában kell értelmezni és megítélni, mert ebben az időszakban az egymással versengő jelöltek igyekeznek előnyt szerezni és ennek érdekében nyíltan és kendőzetlenül nyilvánulnak meg.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperes kampányfogásként megfogalmazhat olyan véleményt, hogy a képen szereplő személyek együtt bontanák le a határzárát. Nem annak van jelentősége, hogy a plakáton szereplő személyek tettek-e valaha olyan kijelentést, hogy lebontanák a határzárát, hanem annak, hogy az alperes választási kampányban a képen szereplő személyek vonatkozásában, megnyilvánulásaik alapján juthat-e ezen véleményre, azt szabadon megfogalmazhatja-e. A felperes olyan közszereplő, aki nyíltan vállal közéleti politikai szerepet, ezért lehetősége van a nyilvánosság előtt fellépni és saját álláspontját hathatósan érvényre juttatni.

A csatolt bizonyítékok alapján megállapíthatónak találta, hogy a felperes a kampányban és azt megelőzően is bírálta az alperesi határzárral, bevándorlással kapcsolatos álláspontot, attól eltérő más véleményének adott hangot. Ez az állásfoglalás indokoltá tette az alperesi vélemény megfogalmazását anélkül, hogy azzal a felperes jóhírnevét vagy egyéb jogát megsértenék. A felperes által hivatkozott, sajtó-helyreigazítási perben hozott döntés álláspontja szerint a jelen perben nem alkalmazható, mert az egy konkrét, a felperesnek tulajdonított állítás valósága körében született. A jelen perben ugyanakkor az alperes mindössze véleményt nyilvánított.

A felperes pervesztességére tekintettel a Pp. 81. § (1) bekezdése, továbbá a 83. § (1) és (5) bekezdése alapján kötelezte a perköltség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a felperes keresetének adjon helyt.

A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjára alapította, mert álláspontja szerint nem merült fel a perben olyan bizonyíték, amely alapján megállapítható lenne, hogy az alperes sérelmezett üzenetének bármilyen valóságalapja lenne. Ténybeli alap nélkül kifejtett, egyértelműen negatív értékítéletet kifejező vélemény személyiségi jogsértés nélkül nem közölhető még választási kampányban sem. Az elsőfokú bíróság ezért helytelenül értékelte a megállapított tényeket, abból téves következtetésre jutott. Álláspontja szerint Magyarországon széles körű konszenzus alakult ki az illegális migráció elutasítására vonatkozóan. Ennek egyik eszköze a határzár, az ennek érdekében emelt kerítés is. Emiatt egy olyan közlés, ami szerint a felperes megszüntetné a határvédelem ezen formáját megítélésére hátrányosan hat ki. Minden alap nélküli véleménynyilvánítás pedig jogsértő. Hivatkozott eseti döntésre, amely szerint, ha valaki nem tudja igazolni az általa állítottak ténybeli alapját és azok elmarasztaló értékítéletet tartalmaznak, úgy közlése nem élvezheti a véleménynyilvánítás szabadsága által biztosított előnyöket még választási kampány időszakban sem.

Az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szemben sohasem bírálta az alperes határzárral, bevándorlással kapcsolatos álláspontját. Az általa vezetett párt egykori prominense, ... volt az első, aki kerítés építését javasolta a déli határon, és az Országgyűlésben a felperes volt az első, aki kerítés építést az összes, migrációs krízissel érintett határszakaszon javasolta. Az alperes által hivatkozott közleményekkel összefüggésben jogerős ítéletekkel igazolhatóan minden esetben jogi eszközökkel élt, melyek minden esetben eredményre vezettek. Ebből az következik, hogy az alperes közlése ténybeli alapjait nem tudta bizonyítani, emiatt jogsértést követett el. Ezen jogsértés miatt köztudomású tényként vehető figyelembe, hogy a felperest immateriális hátrány érte figyelemmel arra, hogy valótlán közlését minden elérhető kommunikációs csatornán terjesztette egy olyan témában, amely a közéletben kiemelt jelentőséggel bírt, és bír jelenleg is. Erre tekintettel az igényelt sérelemdíj összege nem kirívó. Kiemelte az alperes felróhatóságának jelentős mértékét is.

Azt is hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott ítélete indokolásában arra, hogy a felperes tett olyan nyilatkozatokat korábban, amelyekből a kerítés lebontásának igénye kiolvasható, ilyenre példát azonban nem hozott fel. Amennyiben mindenféle ténybeli alap nélkül, bárkiről bármi állítható lenne a választási kampányban, az a demokrácia alapjait kezdené ki, mert a választók hamis információk alapján döntenének a választásokon.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság teljes körűen feltárta a tényállást, a bizonyítékokat okszerűen és logikusan értékelve jutott a tényállásban rögzítettekhez. Hivatkozott az elsőfokú eljárásban védekezése körében ismertette azon nyilatkozatokra, amelyek a felperesi párt egyes képviselőitől nyilvánosságra kerültek, és amelyek a perbeli vélemény ténybeli alapjait képezte.

Perköltséget nem igényelt.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság megítélése szerint az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényekből helytálló jogi következtetést vont le, azok másként minősítése nem indokolt.

Az elsőfokú ítéletben kifejtett indokokon túlmenően a másodfokú bíróság a fellebbezésben előadottakkal kapcsolatosan azt hangsúlyozza, hogy a per tárgya egy olyan képi és szöveges tartalom, amely a választások egyik - hatásában kétségtelenül jelentős - eszköze. A választási plakátok éppen céljaikat tekintve részben más megítélés alá kell eszenek, mint más időszakban megjelenő, akár politikai tartalmat hordozó, akár a kormány programjáról tájékoztatást adó plakátok. Az előbbieket esetében nagyobb hangsúlyt kap a véleményt kifejező jelleg a tájékoztatási igénynél. Ezt támasztja alá az is, hogy a választási plakátokra a választási eljárásról szóló 2013. évi XXXVI. törvény (Ve) 144. § külön, egyedi - a tartalmat nem érintő - szabályozást tartalmaz. A kampányeszközök speciális jellegét az is erősíti, hogy azokkal összefüggésben a választási szabályok megtartását ellenőrző és felügyelő választási bizottságok is jogosultak eljárni. Többek között felügyelik azt, hogy a plakát fogalma alá tartozó minden információhordozó esetében, amelyekkel a választáson induló szervezetek a választópolgárokat megszólítják, érvényre jutnak-e a Ve. 2. § (1) bekezdésében megfogalmazott választási alapelvek, így többek között a jóhiszemű és rendeltetésszerű joggyakorlás elve [Ve. 2. § (1) bekezdés e) pont]. A perbeli plakáttal kapcsolatosan - a bíróság hivatalos tudomása szerint - a Nemzeti Választási Bizottság 520/2018. számú határozatában a jóhiszemű és rendeltetésszerű joggyakorlás sérelmét nem találta megállapíthatónak, a döntéssel szemben sem a felperes, sem az általa elnökölt párt nem nyújtott be bírósági felülvizsgálat iránti kérelmet. Ez a tény a kereset érdemét nem érintette, azonban a felperesnek a demokratikus közvélemény alakítását veszélyeztető eredmény körében kifejtett érveit gyengíti.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan vette figyelembe az Alkotmánybíróság döntéseit, amelyek mentén a hasonló közlések megítélhetőek.

Az a felek között nem volt vitás, hogy a perben kifogásolt plakát kampánycélokra készült, kampányidőszakban került felhasználásra, az véleményt tartalmaz. A felperes igényérvényesítésének sarokköve az volt, hogy ennek a véleménynek valóság alapja nincs, és az sérti a felperesről a társadalomban kialakult képet. Valóságalapot nélkülöző vélemény pedig kampányidőszakban sem közölhető jogsértés nélkül, különösen nem egy olyan kérdésben, amely az adott időszakban a választópolgárok érdeklődésének homlokterében áll.

Az Alkotmánybíróság 5/2015. (II. 25.) AB határozatában megállapította, hogy az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében elismert véleménynyilvánítási szabadság kiterjed a választási kampány során a jelöltek és a jelölő szervezetek által folytatott kampánytevékenységre „[a] választási kampány a közügyek szabad vitatásának egyik, a választójog szabályai körébe vont megnyilvánulása. E nélkül a választópolgárok nem, vagy csak komoly nehézségek árán tudnák eldönteni, hogy kire szavazzanak. A választási kampány során tehát nemcsak egyszerűen a közügyeket vitatják meg az emberek, hanem tájékozódnak annak érdekében, hogy a szavazás napján megfontolt döntést tudjanak hozni” {5/2015. (II. 25.) AB határozat [23]-[24]}.

Másik határozatában azt is rögzítette, hogy a választójog szabadságának gyakorlása abban áll, hogy a választópolgár a rendeltetésszerű joggyakorlásnak megfelelő tájékoztatás alapján jogosult eldönteni, hogy gyakorolja-e a választójogát vagy sem, illetve, hogy kire adja le szavazatát” {3100/2017. (V. 8.) AB határozat [36]}.

Mindebből az következik, hogy a választópolgárokat szándékosan megtevesztő kampányüzenet nem egyeztethető össze a rendeltetésszerű joggyakorlással, az sérti az ezen időszakban prioritást élvező Ve. alapelveit is.

Ugyanakkor választási kampány időszaka az az időszak, amelynek a során a közügyek megvitatása körében mind a politikusok, mind a pártok a legaktívabbak. A lehető leghatásosabban igyekeznek programjukkal a választópolgárokat megtalálni, politikai ellenfeleikkel szembeni kritikájukat megfogalmazni. Az Alkotmánybíróság számos határozatában rögzítette azt a kiváltságot, amit a közügyek vitatása során a véleménynyilvánítás szabadsága élvez más alapjogokkal szemben, mely kiváltság ebben az időszakban fokozottabban kell, hogy érvényesüljön. Ez biztosítja ugyanis azt, hogy a választások során a választók a lehető legtöbb információ birtokában dönthessenek, ami a demokratikus rendszerek működésének alapja.

A médiáknak a kampányidőszakban folytatott tevékenységét vizsgálva többek között azt állapította meg, hogy a politikai reklámok körében a pártok szólásszabadságának különös súlyt ad az is, hogy az Alaptörvény VIII. cikke szerint a pártok sajátos alkotmányos feladata, hogy közreműködjenek a nép akaratának kialakításában és kinyilvánításában. Megjegyezte, hogy a politikai reklámok közzétételének kérdése kapcsolatban áll az információs szabadság alapjogával, azon belül a választópolgárok tájékozódáshoz való jogával is. Annak ellenére ugyanis, hogy a politikai reklámok elsősorban a választói akarat befolyásolására irányulnak, szerepük van abban is, hogy a választópolgárok a választáson indulók nevét, célját, tevékenységét, jelszavát, emblémáját megismerjék {1/2013. (I. 7.) AB határozata [94]}.

A sajtó felelősségét illetően az Alkotmánybíróság többek között azt hangsúlyozta, hogy a politikai véleménynyilvánítás fokozott védelme mind a közügyekben megfogalmazott értékítéletekre, mind pedig a közügyek körébe tartozó tényállításokra vonatkozik. Egyfelől a demokratikus jogállam intézményeinek és a demokratikus közéletet hivatásszerűen alakító politikusoknak a szabad bírálata, működésük, tevékenységük kritikája a társadalom tagjainak, az állampolgároknak, valamint a sajtónak olyan alapvető joga, amely a demokrácia lényegi eleme. Másfelől a tények közlése tipikusan a vélemények alapja, ezért még az alkotmányos értékkel egyébként nem bíró, utóbb hamisnak bizonyult tények esetében is indokolt, hogy a jogi felelősségre vonás során a felróhatóság és az esetleges joghátrányok mértékének meghatározása körében figyelembe vegyék a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekét {7/2014. (III. 7.) AB határozat [50]}.

Egy választási kampányban használt szórólap miatt indult eljárásban azt rögzítette, hogy a választási kampány a közügyek szabad vitatásának egyik, a választójog szabályai körébe vont megnyilvánulása. E nélkül a választópolgárok nem, vagy csak komoly nehézségek árán tudnák eldönteni, hogy kire szavazzanak. A választási kampány során tehát nemcsak egyszerűen a közügyeket vitatják meg az emberek, hanem tájékozódnak annak érdekében, hogy a szavazás napján megfontolt döntést tudjanak hozni. Választási kampányban tipikusan a közszereplők egymás közti

kontextusában kell értelmezni és megítélni a véleménynyilvánítási szabadságot, illetve annak korlátait. Annak is jelentőséget tulajdonított, hogy azok a közszereplők, akik nyíltan vállalhatnak közéleti-politikai szerepet (szemben például egy bíró idevonatkozó lehetőségeivel), meg is tudják magukat védeni az alaptalan megnyilvánulásokkal szemben a nyilvánosság előtt. Erre minden lehetőség adott egy választási kampány során. A véleménynyilvánítás szabadsága tehát fokozottan érvényesül olyan értékítéletekkel kapcsolatban, amelyek a közügyekre vonatkozó vélemények ütközésében kapnak hangot, még akkor is, ha esetleg túlzóak és felfokozottak {31/2014. (X. 9.) AB határozat [26], [28], [30]}.

Ugyancsak választási ügyben hozott újabb döntésében kiemelte, hogy választási kampányban tipikusan a közszereplők egymás közti kontextusában kell értelmezni és megítélni a véleménynyilvánítási szabadságot, illetve annak korlátait. Ez mindenekelőtt annyit jelent, hogy az egymással versengő jelöltek igyekeznek előnyt szerezni. Társadalmi érdek, hogy a kampányban nemcsak a közügyeket, hanem az egyes jelöltek alkalmasságát és a jelölő/támogató szervezet programját is megvitassák. Ez alkalmanként kemény verbális csatározásokat is jelenthet, de ez része a kampány során megvalósuló véleménynyilvánítási szabadságnak. Ha jogvitára kerül sor, a bíróságnak az Alaptörvény 28. cikkében foglaltak szerint kell eljárnia, vagyis úgy, hogy a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. A véleménynyilvánítás szabadsága tehát fokozottan érvényesül olyan értékítéletekkel kapcsolatban, amelyek a közügyekre vonatkozó vélemények ütközésében kapnak hangot, még akkor is, ha esetleg túlzóak és felfokozottak, netán képi (elvont) formában jelennek meg {5/2015. (II. 25.) AB határozat [26], [28]}..

Ugyancsak választási ügyben a 31/2014. (X. 9.) AB határozat [30] bekezdésében rögzítetre visszautalva megerősítette azon álláspontját, miszerint a választási kampányban a másik jelöltet negatív színben feltüntető kijelentések a véleménynyilvánítási szabadság körébe tartoznak, ha ezzel a választópolgárok döntési lehetőségét kívánják elősegíteni. Gyakorlatában fokozott alkotmányos védelmet élveznek az olyan értékítéletek, amelyek a közügyekre vonatkozó vélemények ütközésében kapnak hangot.

Az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel ugyanakkor többször kihangsúlyozta azt is, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek kizárólag az emberi státusz nyilvánvaló és súlyos becsméréseben (vagyis az emberi méltóság korlátozhatatlan magjának megsértése), a másik személy pusztá megalázásában, vagy bántó és sértő kifejezések használatában nyilvánulnak meg {19/2015. (IV. 23.) AB határozat [36]-[38]}.

Mindezekből a másodfokú bíróság megítélése szerint az következik, hogy a demokratikus közvélemény alakítása során a kampányidőszakban történő megnyilvánulások esetében a véleményszabadság teljes körű érvényre juttatása indokolt. Alapvetően a közvélemény alakításában szerepet nem játszó, elsősorban a magánéletre, az érintettnek a közügyek alakítására hatást nem gyakoroló ténykedésére vonatkozó, vagy személyét önmagában indokolatlanul becsmélő módon való megszólalás adhat okot közéleti politikusok esetében személyiségvédelmük előtérbe helyezésére, a véleménynyilvánítás szabadságának rovására.

A perbeli esetben az alperesi üzenet politikai, ez okból közéleti jellege nem lehetett vitatott. Képi megjelenési formája önmagában megalázónak, az emberi méltóságot sértőnek nem tekinthető. Azt ezen túlmenően nem lehetett a felperes személyére szűkítetten sem értékelni. A perbeli választási időszakban azok a politikusok, akikkel a felperes együtt szerepelt a plakáton egyik kiemelt céljuknak tartották az alperesi párttal szemben kialakítandó egységes fellépést. Az alperes legerősebb választási üzenete a ...nek tulajdonított világképpel, a bevándorlással szembeni fellépése

volt. Ennek általa deklaráltan elsődleges és leghangsúlyosabb eszköze a déli határon felállított határkerítés volt.

Ennek fényében - figyelemmel a PK 12. számú állásfoglalásnak jelen perben is alkalmazandó szempontjaira - a plakát képi és szöveges üzenete a pártok vezetőinek személyén keresztül azon politikai erők együttes megjelenítése volt, akik az alperessel szemben egységesen kívántak meg fellépni. Mivel a bevándorlás kérdésében és ... személyében volt a közvélemény számára leginkább megragadható az alperes programja, az alperesi párt az ő személyén keresztül fejezte ki, jelenítette meg a választók számára miért fontos, hogy a ...t válasszák, szemben a többi párttal. Nem annak volt tehát jelentősége, hogy a plakáton szereplő személyek a határkerítés kérdésében ténylegesen milyen nyilatkozatokat tettek, tettek-e konkrétan a kerítés lebontására irányuló törekvéseket, ebben a kérdésben együttes fellépésre utaló magatartásuk volt-e a választásokat megelőzően. A perbeli plakát a választási kampány során a politikai ellenfelek fellépéseinek kontextusában értékelve olyan ténytartalommal nem rendelkezett, amelynek folytán a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében meghatározott jóhírnév sérelme bekövetkezhett.

A felperesi érvelésben hangsúlyos alkotmányossági szempontok jelen perben nem lehettek perdöntőek. A perbeli plakát nem olyan sajtóközlemény volt, amelyre a sajtónak a közvélemény tájékoztatása során elvárt követelményeit lehetne alkalmazni, függetlenül attól, hogy annak közéleti ismeretet átadó jellege van. Ezen kampányeszközzel szemben nem elvárás az objektivitás, hiszen az bevallottan egy meghatározott politikai alakulat üzenetét közvetíti, sok esetben kifejezetten az érzelmekre kíván hatni. Olyan leegyszerűsített, sűrített tartalmat közvetít, amely másodpercek alatt befogadható, értelmezhető az azt szemlélő számára. Nem tilalmazott az úgynevezett negatív kampány sem, amelynek során valamilyen - sokak számára elutasítandó - magatartást vetít valamely párt a választási ellenfeleire.

Figyelemmel arra is, hogy ebben az időszakban a politikai pártok hasonló eszközökkel küzdenek a választók szimpátiájáért, a plakátokon megjelenő üzenetekkel szemben minden indulónak adott a válaszadás lehetősége. Azok hatásossága mindig az adott társadalom befogadóképességétől függ. Mindaddig, amíg a Ve. alapelveit, az emberi méltóságot nem sértik, illetve nem uszítóak vagy gyűlöletkeltőek, addig a demokratikus közvélemény alakíthatósága érdekében az egyéb alapvető jogoknak háttérbe kell vonulniuk, ezért a jóhírnév védelme is csak korlátozottan érvényesíthető.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, azonban az alperes perköltséget nem igényelt, ezért a másodfokú bíróság csak a le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről rendelkezett a Pp. 364. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdése, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2019. május 22.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Istenes Attila s.k.
bíró